

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בלק ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

מאמר 'סוד החצי'

פרק א'

*במאמר הקרוי נביא בצנ"ה כרקיט אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות
Je saucah אחרונה.*

מאמר 'סוד החצי' מגלה את סודות מדת הגבורה, ומבאר את דרכי פעלתה בעולמות העליונים, ובעולם הגשמי. כמו כן מגלה המאמר את סודות הזווגים בכל העולמות שנעשים דרך מדת הגבורה, ואת החלקה בין רחל ללאה שיש בעולמות, למוד המאמר פותח ללומד את משמעות הדרושים בספר 'עץ חיים' להאריז"ל בעולם הגשמי, ובחיי התורה והמצוות.

כדי להבין מדוע גבורה בגימטריא חצי חצי, ומדוע חצי חצי מרמז בשמו של יצחק, המסמל את מדת הגבורה, ומדוע תבת חד המרמזת על חתוך חד, מרמזת גם על זיוג שעושה חד, נבאר את דרך השתלשלות העולמות ופעלת הספירות והפרצופים שהאריז"ל למד.

כמו כן פותח המאמר פתח להבנת דרכי הקב"ה בעניני שכר וענש, ובעניני השפעת הפרנסה, ובהבנת פונות האריז"ל והרש"ש בעניני כ"ד שעות, פורים, פסח, שבועות, סכות, ראש חודש, ברית מילה ועוד.

להלן נצטט כמה קטעים מתוך 'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (מאמר פסיעותיו של אברהם אבינו) שיעזרו להבנת סודות המאמר שלפנינו.

סוד המחלקת של רב ושמואל במסכת ברכות חד אמר פרצוף היתה וחד אמר זנב היתה, ואלו ואלו דברי אלהים חיים. והענין הוא ברמז כי ב' נשים היו לו לאדם חנה אחת וב', וכנגדם אמרו רז"ל פרצוף וזנב, והענין הוא כי האחת יצאה מאחוריו העליונים, והב' מאחוריו התחתונים, כי כבר בארנו לעיל כי קומת האשה חצי קומת האיש, נמצא שיש באיש ב' קומות מבאשה, וזה סוד מה שאמרו רז"ל במסכת בבא בתרא "ואולך אתכם קוממיות" ב' קומות של אדם הראשון והם ר' אמה, מאה אמה בלבד הם נ' לזו ונ' לזו, בסוד ב' ההי"ן כל א' כלולה מעשר.

ואמנם האחת היתה פרצוף, והב' עדין לא היתה אלא זנב, נקדה לבד בלתי פרצוף, עד שאחר כך כתיב ביה "ויבן ה' אלהים את הצלע", ומי שיחפץ להבין יסתפל בדברי רז"ל של רב ושמואל ונחזור להבין הך דרוש על דרך האמת, כי הנה שופריה דיעקב פעין שופריה דאדם, וכמו שהיו לאדם ב' נשים חנה א' וב', כך ליעקב לאה ורחל, כי חנה הא' היא הקלפה החופפת על לאה שבקדשה, ולפי שחשב יעקב כי היתה דוגמת חנה א' לא היה חפץ לקחתה, וזה סוד "כי שנואה לאה", כי כפי מה שחשב הוא היה שתנתן לעשו דוגמת חנה אחת לילית חבתא בלתא דסמאל שרו של עשו, אלא שעל ידי תפלותיה ודמעותיה לקחה

יעקב, ולא היא סוד פרוציה לפי שיצתה מאחורי פרוציה דז"א, וזה סוד קשר של תפלין של ראש מאחוריו, ורחל היא זנב פי היא מאחוריו ולמטה ואחר כך גם היא נתקנת באחותה ונעשת פרוציה והיא תפלה של יד במקום החזה כנגד הלב פי שם ביתה.

וענין ב' נשים הם סוד הא לחמא עניא מה דרכו של עני בפרוסה היא סוד המלכות הנקראת עוני וכו', ולכן נפרסת לשתיים פי כן אות ה' היא יכולה להתפרס ונפר בה יותר משאר האותיות, פי היא ד' על ו' כנגד רחל הלוקחת ד' מדות באחורי הד"א והם בת"ת ונה"י, וכנגד לאה ששעורה ששה מדות באחורי הד"א והם כחב"ד חו"ג.

והנה בשם פרסין נעשים שנים, אך בעת העשר אז כלם נעשות בחינה אחת ואין ביניהם פרוד וזה סוד "יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל", והנה מלת שתיהם היא מיתרת פי כבר נודע פי רחל ולא שתים היו בלבד ולא שלש, ועוד מנינא למה לי, והענין הוא פי בזמן רחל ולא היו נפרדות להיות פי עדין לא נתנה התורה ועדין היו נקראים לחם עוני שהוא בפרוסה, האמנם בימי רות כבר נתנה התורה והיא לבדה כוללת שתיהם ביחד לכן נאמר שתיהם. מצינו בזהר (תיקונים נא:) בתקיעה הוא קול ארך בנגון, עד שהיה עולה לו לגבי ימין, שהוא חסד. בשברים היה עולה קול של נגון לגבי גבורה, והיה יורד ממנו בשמחה, חכמה ועשר; כמו שהעמידוהו: הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין. בתרועה היה עולה קול של נגון לגבי עמוד האמצע, והיה יורד ממנו המלך לגבי פלה. נראה דלכן תקיעה מסמלת את מדת החסד של אברהם, דתקיעה היא קול פשוט, שנמשך ללא הפסקה; וכן מדת החסד ענינה, להשפיע חסד בלי חשבון וכלי הפסקה, וכמו שרואים, שאברהם אבינו בקש חסד גם עבור הגויים, כמו שכתוב (בראשית יז, יח) "לו ישמעאל יחיה לפניך". (וכמו שאומרים על כל דבר שיש בו דין, שהוא לא פשוט). מאידך, שברים, ששברים את התקיעה, מסמלים את מדת הגבורה השוברת ועוצרת את החסד הנשפע ממדת החסד. עין ב'שערי אורה' (שער ו-ז), שמדת הגבורה, ששוברת את החסד, שומרת אצלה את ההשפעות שהיא צמצמה, כדי להשפיע את זה לעתיד לבוא. וכפי שמובא ב'רבנו בחיי' (ויקרא כג, מ), שבעולם הזה אנו מקבלים רק את השפע שיוורד לספירת המלכות למטה, ובעולם הבא נקבל גם את השפע שיש בספירת הסוד. ונבאר לקמן, שהשפע שנוצר על ידי מדת הגבורה, נשאר ב'סוד. ותרועה מסמלת את התפארת, הממצעת בין החסד והגבורה, שאמנם עוצרת את התקיעה, אבל בעדינות, ונותנת לתקיעה מעט גבורה בתוכה, כפי הצרך.

מצינו בזהר חדש (בראשית טו:), שהכתוב "אדירים משברי ים" מסמל את מדת הגבורה, שעוצרת את המים המסמלים חסד מהתפשטות בעולם, ורואים שהכתוב נקט הלשון "משברי" על פעלת הגבורה. ומבאר לדברינו, דפעלת הגבורה היא בבחינת שברים. [משברי אותיות שברים]. וכן מובא בספר 'פנים לים מכסים' שמלוי אותיות שב"ר ש"ן ב"ת ר"ש בגימטריא תשעה באב, היום של מדת הגבורה.

וכן מצינו בגמרא (ברכות ד:) מיכאל באחת גבריאל בשתים. ורואים שמיכאל שמשפיע חסד עף בעפיפה אחת המרמזת על השפעה בלי הפסקה, וגבריאל המשפיע גבורה עף בשתי עפיפות המרמזות על השפעת החסד שיש בה הפסקה. וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (פקודי רנד:) שבבליקה

כְּשֶׁהֵדִין שׁוֹלֵט, יֵשׁ לַמְּלֶאךָ גְּבִירָאֵל אֲצַבְעוֹת מַחְלָקוֹת, וּבִבְקָר כְּשֶׁהַחֶסֶד שׁוֹלֵט, מִתְאַחֲדוֹת אֲצַבְעוֹתָיו, וְנִשְׁאָר רַק סֶדֶק.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (ואתחנן ע.), שְׁקוֹ הַחֶסֶד הוּא בְּבַחֲיִנַת אֲרֶךְ, וְקוֹ הַגְּבוּרָה הוּא בְּבַחֲיִנַת רַחֲב. נִרְאֶה דְּלִכְּנָן קוֹ הַגְּבוּרָה הוּא בְּבַחֲיִנַת רַחֲב, דְּעַקֵּר עֲנִינָה שֶׁל הַגְּבוּרָה הוּא לְהַכְנִס בְּתוֹךְ קוֹ הָאֲרֶךְ שֶׁל הַחֶסֶד וְלִשְׁבֹּר וְלַצְמִצָּם אֶת הַשְּׁפָעֶתוֹ, וּמִמִּילָא הוּא בְּבַחֲיִנַת רַחֲב שְׁנֹכְנֵס בְּאֲרֶךְ. וְאַף עַל פִּי שְׁנֹבְאָר לְקַמּוֹ שְׁבַחֲיָנָה זֹו נִקְרָאת הַגְּבוּרָה שְׁבַחֲסֶד, הֵיִינוּ הַגְּבוּרָה שְׁנֹכְנֵסֶת בְּתוֹךְ קוֹ הַחֶסֶד וּמְצַמְצֶמֶת אוֹתוֹ, מֵאִידֶךְ יֵשׁ גַּם אוֹר אֵין סוֹף שְׁזוֹרֵם בְּתוֹךְ קוֹ הַגְּבוּרָה עֲצָמוֹ, וְחֶלֶק מֵהַשְּׁפַע שְׁלוֹ יוֹרֵד לַמְּלָכוֹת דְּרַךְ הַחֶסֶד שְׁבַגְבוּרָה, כְּדִלְקַמּוֹ. נִרְאֶה דְּכִינּוֹן שְׁעִנְיָן הַגְּבוּרָה הוּא הַשְּׁבִירָה וְהַצְמָצוּם, לְכֵן הִיא נִקְרָאת רַחֲב וְלֹא אֲרֶךְ, דְּגַם בְּתוֹךְ קוֹ הַגְּבוּרָה הִיא בְּחִינַת רַחֲב, שְׁמְצַמְצֶמֶת אֶת הַשְּׁפָעָה, שְׂרַק חֲצִי יוֹרֵד לַמְּלָכוֹת וְלֹא הַכֹּל, כְּדִלְקַמּוֹ, וּמִמִּילָא בְּחִינַת הַגְּבוּרָה הִיא רַחֲב. וְכֵן נִרְאֶה דְּיֵשׁ מְרָמֵז, שֶׁהַגְּבוּרָה הִיא בְּבַחֲיִנַת רַחֲב, בְּכַתוּב (קהלת י' יז) **"בְּגִבּוֹרָה וְלֹא בְּשִׁתִּי"**, דְּחוּטִי הַשְּׁתִי בְּבִגְדֵי הֵם חוּטִי הָאֲרֶךְ מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה, וְחוּטִי הַרַחֲב נִקְרָאִים עֲרֵב, וְהַכַּתוּב מְרָמֵז שֶׁהַגְּבוּרָה הִיא לֹא שִׁתִּי. וְכֵן רַחֲב בְּגִימְטְרִיא גְּבוּרָה.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (חגיגה יב.) אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב: בְּשִׁעָה שְׁבָרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הִיָּה מְרַחֵב וְהוֹלֵךְ כְּשִׁתִּי פְּקַעִיּוֹת שֶׁל שִׁתִּי, עַד שְׁגָעָר בּוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַעֲמִידוֹ, וְהֵיִינוּ דְּאָמַר רִישׁ לְקִישׁ: מֵאִי דְּכַתִּיב **"אֲנִי אֵל שִׁדִּי"**, אָנִי הוּא שְׁאֲמַרְתִּי לְעוֹלָמִי דִּי. נִבְאָר לְקַמּוֹ, שְׁשֵׁם שִׁדִּי מְסַמֵּל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה, שְׁנֹכְנֵסֶת בְּתוֹךְ קוֹ הַחֶסֶד וּמְצַמְצֶמֶת אוֹתוֹ, וְרוֹאִים מֵהַגִּמְטְרִיא, שְׁשֵׁם שִׁדִּי נִכְנָס בְּכִיכּוֹל בְּתוֹךְ חוּטִי הַשְּׁתִי שֶׁל הָעוֹלָם, וְכַדְבָּאֲרֵנוּ, שְׁמַדַּת הַגְּבוּרָה הִיא בְּבַחֲיִנַת רַחֲב, שְׁנֹכְנֵסֶת בְּתוֹךְ קוֹ הַחֶסֶד, שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת אֲרֶךְ.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (חקת סד.) **"מֵר וְאֶהְלוֹת" מֵר' זֶה אֲבָרְהָם, שְׁנִקְרָא הַר הַמֹּר, וְאֶהְלוֹת' זֶה יַעֲקֹב, קְצִיעוֹת' זֶה יִצְחָק.** רוֹאִים שְׁיִצְחָק נִמְשָׁל לְקַצִּיעוֹת, שֶׁהֵן תְּאֵנִים מִיְּבִשׁוֹת. וְהַטַּעַם שְׁקוֹרָאִים לְהֵן קַצִּיעוֹת, מוּבָא בְּפִירוּשׁ הַבְּרֵטְנוֹרָא' (תענית ד, ה) **קוֹצְעֵי קַצִּיעוֹת, עַל שֵׁם שְׁחוֹתְכִין עֲגוּלֵי הַדְּבָלָה בְּמַקְצוּעוֹת.** וּמִבְּאֵר לְדְבַרֵינוּ, כִּינּוֹן שְׁעִנְיָנוֹ שֶׁל יִצְחָק הוּא לְחַתֵּךְ וְלִשְׁבֹּר, קוֹרָאִים לוֹ קַצִּיעוֹת, שֶׁהוּא סוּג חַתוּךְ. וְכַפִּי שְׁנֹבִיא לְקַמּוֹ מֵהַזֶּהָר חֲדָשׁ (תיקונים כח:) **שְׁיִצְחָק** הוּא אוֹתִיוֹת קֶץ חֵי, וּמוּבָא בְּעֵרֹנְךְ' (עיר קץ) שְׁקֶץ פְּרוּשׁוֹ חַתוּךְ כְּמוֹ קַצְצָה. וְכֵן נִרְאֶה, דְּמַדַּת הַגְּבוּרָה נִקְרָאת **פַּחַד יִצְחָק,** דְּפַחַד הוּא מְלִשׁוֹן **חַד,** וּמְרָמֵז עַל חַתוּךְ הַגְּבוּרָה, בְּבַחֲיִנַת סִכִּין **חַד.** וְכֵן **"חַתַּת אֱלֹהִים"** מְרָמֵז עַל חַתוּךְ. וְכֵן מְצִינּוּ רַעְדָה בְּדִין, כְּמוּבָא בְּפִירוּשׁ 'וּנְתַנָּה תִקְוָה', וְחִיל וְרַעְדָה יֵאָחֲזוּן. וְיֵאָמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין. דְּסִפִּין שְׁחוֹתְכַת, הוֹלֶכֶת וְשֹׁבָה בְּבַחֲיִנַת רַעְדָה. וְזֶה שְׁכַתוּב (תהילים נה, ו) **"יִרְאֶה וְרַעַד יָבֵא בִי וְתִכְסֵּנִי פְּלָצוֹת"**. דְּבִזְמַן שֶׁהֵדִין חוֹתֵךְ, הוּא גּוֹרֵם רַעַד לְאָדָם. וְכֵן **חַד** מְרָמֵז בְּתַבַּת דְּחִילוֹ שֶׁהִיא יִרְאָה, בְּלִשׁוֹן הַגִּמְטְרִיא. וְכֵן **יִצְחָק** בְּגִימְטְרִיא **דֶּק דֶּק,** וּמְרָמֵז עַל חַתוּךְ לְשִׁנֵּי חֲצָאִים דֶּק דֶּק.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (שה"ש צא, א, ובפירוש 'מתוק מדבש' שם), שְׁהַטַּעְמִים שְׁמוּרִים הַפְּסָקָה, כְּגוֹן פְּסָקָה, סוֹף פְּסוּקָה, שְׁיִכִּים לְמַדַּת הַגְּבוּרָה; וְגַם כָּאֵן רוֹאִים, שְׁמַדַּת הַגְּבוּרָה שְׁיִכַּת לְעִנְיָן הַהַפְּסָקָה. וְכֵן מוּבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (שער מד ח"ב ע' שכז) שְׁנִקְוֹד צִיר"י הוּא בְּסִפִּירַת הַבִּינָה שֶׁהִיא הַגְּבוּרָה הַעֲלִיוֹנָה, וְנִקְוֹד שְׁו"א הוּא בְּסִפִּירַת הַגְּבוּרָה וְרוֹאִים שְׁסִפִּירוֹת אֵלוֹ שֶׁשְׁיִכּוֹת לְצַד הַגְּבוּרָה נִרְמְזוֹת בְּנִקְוֹד צִיר"י וְשְׁו"א שְׁיֵשׁ בְּכָל אֶחָד מֵהֵן שְׁתֵּי נִקְדוֹת הַמְרָמְזוֹת עַל חַתְלָקָה שֶׁהַגְּבוּרָה עוֹשֶׂה לְשִׁנֵּי חֲצָאִים כְּדִלְקַמּוֹ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תיקונים כה.) שְׁנִקְוֹד שְׁו"א וְטַעַם תְּבִיר, שְׁיִכִּים לְמַדַּת הַגְּבוּרָה הֵם אֵלוֹ שְׁנִלְחָמִים וְשׁוּבְרִים

את הקלפה, **דש"א** הוא מלשון **שבר**, וכן **תביר פרושו שובר**. וכן מצינו בזהר (תיקונים קכט:): **שש"א** אותיות **באש**. והוא נרמז בפסוק **"שבה עמדי"**, שנאמר על יחוד יעקב ורחל דרך מדת הגבורה. וכן מצינו בזהר חדש (רות ק), ששירת הלויים היא מצד הגבורה, ושירה נעשית על ידי קול שעולה ויורד, המרמז על פעלת הגבורה שמפסיקה את הקול, כפי שבארנו במאמר 'חשמל עוף', שהשירה נכתבת בספר תורה אריח על גבי לבנה, לרמז על הקול שעולה ויורד, שיוצר את השירה. וכן **זמירות** הן מלשון לזמר ולחתך את הקול. וכן טעמי המקרא נקראים **פסוק טעמים**, כמובא בגמרא (נדרים לז:): **"ויבינו במקרא זה פסוק טעמים"**, ופסוק מסמל את חתוך הגבורה. וכן מצינו במשנה (ערכין י): **ולא היה מפה באבוב של נחשת אלא באבוב של קנה, מפני שקולו ערב. ולא היה מחליק אלא באבוב יחידי, מפני שהוא מחליק יפה**. ורואים שהנגינה היא בבחינת הכאה, המרמזת על פעלת הגבורה, וגם בבחינת חלוק המסמל את חתוך הגבורה. וכן שיר נרמז בתבת עשיר המסמל את מדת הגבורה כדלקמן. וכן שירה בגימטריא **יצחק רבקה** המסמלים את מדת הגבורה. וכן בשיר **שוכן עד** שמזמרים בשבת ויום טוב נרמזו **יצחק רבקה** כמובא במחזורים לזמרים נוראים. וכן רואים שהשירה שיכת ליצחק בנסח התפלה **אברהם יגל יצחק ירנן יעקב ובניו ינוחו בו**. וכן מובא בספר 'שורש יעקב' ששי"ר ר"ת יצחק רגל שמאל.

מובא בספר 'הכתב והקבלה' (דברים כה, יא) לבאר הלשון **פסק דין, גזר דין, חתוך הדין**, שענינו, נתינת קצבה ושעור לדבר, דגש דעות לכאן ולכאן, וחתוך הדין מעמיד הדבר על השעור הראוי. וגם כאן רואים שהענין של דין, השיך למדת הגבורה, נעשה דרך חתוך. וזה לשון המהר"ל (ח"א ח"ד, מס' עבודה זרה) **קראו חכמים חתוך הדין, פי הדין הוא חד ויש לו חתוך**. עין ברבנו בחיי (דברים א, יז) על הכתוב **"כי המשפט לאלהים הוא"**, שענין המשפט ופסיקת דינים שיך לשם אלהים, המסמל את מדת הגבורה. ולכן הסנהדרין, שפוסקים דינים, היו יושבים בלשפת הגזית, מלשון **לגזז** ולחתך את הדין. וכן מצינו בזהר (משפטים קכב). שפרשת דינים נתנה לישראל מיד אחרי עשרת הדברות, כיון שמתן תורה היה דרך מדת הגבורה. וכן מצינו בזהר (בא מב.) שאדם ששרש נשמתו ממדת הגבורה, ראוי לו להיות דין.

נראה לבאר על פי מה שבארנו במאמר 'חשמל תורה', שהלכה היא מלשון **הולכת** האור אין סוף, דכל פסק דין וכל הלכה מולכים את האור אין סוף לתוך העולם הגשמי, שיש לפעל באפן כזה וכזה, וכן מתחברים לקדוש ברוך הוא, ואם יעשו באפן אחר, יפנסו לקלפות הטמאות, ששם לא יורד האור אין סוף. וזו פעלת הגבורה, לחתך ולהגביל את האור אין סוף, היכן הוא ירד למטה והיכן לא, ובאיזה אפן וכו'. והקדוש ברוך הוא נתן כח לחכמים לחתך את הדין ופביכול להחליט עבורו היכן הוא יוריד את האור אין סוף ובאיזה אפן וכו'.

מצינו בזהר (תיקונים מו.) **פסקים מאלו בעלי מגינים, אשר באים לבית המדרש שפוסקים וחותרים בהם בלשונם, שהם פרמחים וחרכבות**. רואים שחתוך הדין נמשל לחרב החותרת. [נראה דהשתלשלה בין לומדי התורה הלשון **שני דינים**, כיון שכל דין מתחלק לשני חצאים כדלקמן]. וכן מצינו בגמרא (תענית ז.) **מה ברזל זה אחד מחדד את חברו, אף שני תלמידי חכמים מחדדין זה את זה בהלכה**. ורואים שבשביל לפסק הלכה צריך ספין חד, ותלמידי חכמים מחדדין זה את זה. וכן מצינו בגמרא (יבמות קכב.) **זיל לקמיה דרב יוסף דחריף סכיניה**. וכן מובא

ב'אור החיים' (שמות יט, ב) **יעוד חכמים בהתחברות בלב שלם ותמים לא שיהיו בד בוד, שעליהם אמר הכתוב "חרב אל הבדים", אלא יתועדו יחד ויחדדו זה לזה.** וכן רואים בסוגיא בגמרא (עירובין סג) בענין אם מתר להורות הלכה בפני רבו, הגמרא מביאה כמה דגמאות בענין בדיקת ספין השחיטה, אם תלמיד חכם יכול לבדק את הספין לעצמו גם במקום רבו. ומבאר לדברינו שכשיש חכונ בין תלמידי חכמים, החכונ הוא של ספינים. וכן תקרה דרישה ר"ת ח"ד.

וכן נראה דיש רמז בגמרא (כתובות קה:) **מאי שחד, שהוא חד, לרמז ששיחד מעור את עיני הדין לחתך את הדין בצורה מסלפת, והוא בבחינת ספין חד.** וכן **שחד** אותיות **חדש** המסמל את חתונ הגבורה כדלקמן. וכן **יוס"ף** המסמל את היסוד, מרמז בכתוב (דברים טז, יט) **"כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים"**, בדלוג שתי אותיות, דחתונ הדין נעשה ביסוד, כדלקמן, והשחד מסלף חתונ זה. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' שהאותיות שבינתים **'ס' י' ל'** בגימטריא **יסוד.**

מצינו בזהר (משפטים קיז:) שהכתוב **"ולא יקח שחד" ס"ת אה"ד,** לרמז שהדן צריך להיות כמו הקב"ה שהוא אחד וכלם שוים אצלו, ואינו לוקח שחד. נראה לבאר על פי דברינו, דנבאר לקמן שאחד מרמז על אלופו של עולם שחותך **חד,** וכן דין צריך לדבק במדה זו, ולא לקחת שחד שמסלף את החתונ.

מובא בספר 'קרובן שבת' (א, ז) בשם ספר 'תקונים ישנים' שהמלאך גבריאל המסמל את מדת הגבורה הוא בבחינת ספין חד ללא פגימה. יוצא לדברינו שמדת הדין הנמשלת לאש, נמשלת גם לספין, ובאמת רואים קשר בין אש לספין דתבת **להב** משמעותה גם אש וגם ספין, עין ברש"י (נחום ג, ג), וכן תבת **להט** משמעותה חד הספין, כמו **להט החרב,"** יש לה עוד משמעות המרמזת על חוזק האש כמו שכתוב (תהילים קד, ד) **"משרתיו אש להט".** וזה לשון רבנו בחיי (בראשית ד, כד) **"את הכרבים, הם חיות הקדש [היינו החיות אש], והכרבים הללו הם דבר המלהט מן החרב המתהפכת.** וכן מובא בספר 'מנחת יהודה' **להט החרב הם השדיו, כי השדיו הם ניצוצי אש ויש להם ברק כעין חרב המצחצחת והמלטשת שיוצא ממנה ברק.** רואים שאש וחתונ החרב שייכים לאותה בחינה. [וכן השתלשל בגשמיות שחותכים עם אש, כמו נתוחי לייזר וכדומה, שנעשים דרך כח החשמל שהוא אש].

וכן השפעת הפרנסה, שבאה ממדת הגבורה, באה דרך שם **חת"ך,** שיוצא מסופי תבות של הכתוב **"פוחת את ידך,"** כמובא ב'פרי עץ חיים' להאר"ל (הזמירות ע' קג), ושוב רואים את החתונ בפעלת הגבורה, דכשם שהגבורה חותכת את השפע, שחלקו לא ירד למטה, היא גם חותכת את החלק שכן יורד למטה, לכן השפעה זו נקראת **חת"ך.** וכן **משפט** בגימטריא **חת"ך,** דענין המשפט הוא לחתך את הדין, כדלעיל, וכן בגימטריא **שסע,** שפרושו חתך. על פי זה נראה לבאר הגמרא (שבת לג) **בעון עינוי הדיו ועוות הדיו וקלקול הדיו וכו' בצורת בא ובני אדם אוכלין ואינן שבעין ואוכלין לחמם במשקל.** דחתונ דין אמתי למטה מעורר חתונ דין למעלה שמביא שפע פרנסה לעולם. ואם מעותים את הדין למטה זה גורם חס ושלום ההיפך. וכן **פרנסה** היא מלשון **פרס** שפרושו **חצי** כדלקמן.

מובא בספר 'קהלת יעקב' ששבעה אמות ששלטו בארץ ישראל הם כנגד שבע מדות, וכנעני חתי אמורי הם כנגד חסד גבורה תפארת, ועשו לקח נשים חתיות כי עשו הוא גבורה וחתים הם גבורה. ואחרי עקדת יצחק כשאברהם התקשר עם מדת הגבורה הוא יכל לפנות אל בני חת לבקש קבר.

נראה דחת הוא משרש חתוך, דסוד הגבורה הוא סוד החתוך. וכן מובא בספר 'אגרא דכלה' (לד לך) שבני חת הם מלשון "חתת אלהים". וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (עקב ע' רמט) היסוד יש בו ב' צנורות, צנור הזרע, הוא בסוד ז' שביעי קדש, וצנור המוציא המותרות, הוא בסוד בני חת ומשם נזונים בני חת, מקצה הטפה היוצאת עם מי רגלים. ונבאר לקמן שמדת הגבורה חותכת את השפע בין צד הקדשה שמקבל מצנור הזרע, ובין צד הקלפה שמקבל מצנור מי הרגלים.

מצינו בגמרא (תענית ח:) "פֶּלֶג אֱלֹהִים מְלֵא מִים" תנא כמין קופה יש ברקיע שממנה גשמים יוצאין. נראה דיש כאן רמז על השפעת הגשם והפרנסה בסוד החצי, דרקיע מסמל את עמוד האמצע שמתחלק לשני חצאים, לכן יש ברכה ברקיע שהיא בסוד פֶּלֶג המרמז על חצי, ובסוד קֶבֶה שהוא בגימטריא חצי, שממנה גשמים יוצאים, דחצי יורד למטה. וכן קב"ה ר"ת קודשא בריך הוא, שמשפיע את השפע למלכות.

מובא בשער הכוונות להאריז"ל (ר"ה ח"ב, ע' רסד), שהשנים של אדם מסמלות את מדת הגבורה. וגם כאן רואים, שהשנים מתחלקות לשני חצאים, ט"ז שנים למעלה וט"ז שנים למטה, דמדת הגבורה מתחלקת בתוך עצמה לשני חצאים. וכן מובא בספר שרשים' ששנים הן מלשון שנים. וכן פעלת השנים היא לשבור ולפורר את המאכל, דפעלת הגבורה היא לשבור כל דבר, כדלעיל. וכן מצינו בגמרא (קידושין ל.) וּשְׁנֵנְתָם שִׁיהוּ דְּבָרֵי תוֹרָה מְחֻדָּדִים בְּפִיךָ, ורואים שהלשון שון היא של דבר חד. וכן נראה, דזה שהשנים מכינות את המאכל לאדם לאכלו, מרמז על מדת הגבורה, שמשפיעה ומכינה את המאכלים והדברים הגשמיים, כדבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות'. וכן מצינו בגמרא (נדה סה.) אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בַר שְׁלֵמִיָּה מִשְׁמִיָּה דְרַב, כִּיּוֹן שְׁנַתְקוּ שְׁנֵי שָׁל אָדָם, נְתַמְעֵטוּ מְזוֹנוֹתָיו, שְׁנֵנְתָם, וְגַם אֲנִי נִתְתִּי לְכֶם נִקְיוֹן שְׁנִים בְּכָל עֲרִיכָם, וְחוֹסֵר לְחֶם בְּכָל מְקוֹמוֹתֵיכֶם". רואים ששנים מביאות פרנסה, ומי שאין לו שנים נתמעטו מזונותיו.

וכן רואים ב'סדור הרש"ש' בכונות לעיסת המאכל שמכונים את חלקת האות א' לשני חצאים כאשר החצי העליון של האות א' הוא כנגד השנים והלחי העליונים, והחצי התחתון של האות א' הוא כנגד השנים והלחי התחתונים, ובסיום הפונה מכונים שהיא בגימטריא יצחק המסמל את מדת הגבורה. כמו כן חלקת הא' היא בקו האמצעי של הא' שהוא בבחינת אות ו', וכפי שבארנו שהחלקה היא בז"א שהוא בחינת אות ו'. וכן מכונים שהשנים הטוחנות את המאכל הן בבחינת ברור אכל מתוך פסלת, וכדבארנו שהחצי העליון הוא בבחינת פסלת, והחצי התחתון הוא בבחינת אכל.

וכן מובא ב'לשם' (ספר הדעה ב) תכונת החסדים הוא להתחבר ולהתיחד, ותכונת הגבורות הוא להתפרד ולהתרחק. וכן מצינו בפרוש הגר"א על הזוהר (פקודי רנד:) חֶסֶד דְּרָכּוֹ לְהִתְחַבֵּר, זֶה בְּסוּד מִים, וְזֶה בְּסוּד אֵשׁ. ומבאר בספר 'בית שער' שטבע המים המסמלים את מדת החסד להדביק כל דבר, וטבע האש המסמלת את מדת הגבורה לפורר כל דבר, וכפי שמצינו בגמרא (שבת יח.) אָפַר לָאו בַר גְּבוּל הוּא. וכן רואים בפרשת בחקתי שהברכות נאמרו בקצרה, והקלות באריכות, דברכות הן חסד שכל ברכה כוללת הרבה פרטים, וקלות באות מהגבורה שמפוררת, וכל קלה היא רק פרט אחד.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

השתלשל בגשמיות בימים אלו שהאיראנים עשו תרגיל צבאי גדול ונתנו לו את השם הנביא השביעי. ואף שכונתם בודאי לאנשי הקלפה, מן השמים מרמזים לנו על המשיח שנקרא הנביא השביעי. כמובא בגמרא (סוכה נב): **"והקמנו עליו שבעה רעים ושמנה נסיכי אדם"**. מאן גינהו **"שבעה רעים"**, דוד באמצע, אדם, שת, ומתושלח מימינו. אברהם, ויעקב, ומשה משמאלו. ומאן גינהו **"שמנה נסיכי אדם"**, ישי, ושואל, ושמואל, ועמוס, צפניה, חזקיהו, ומשיח ואלהיו. וכן מובא בשם הג"ר בגינהו שמואלי שליט"א שאמר על נפילת אמות ישמעאל בשנים האחרונות, שהשתלשל בגשמיות השם **האביב הערבי**, ומשמים מרמזים לנו על הגאולה שהיא בסוד פסח שנקרא **חג האביב**.

וכן מובא בספר 'לקוט אוהב ישראל' הרה"ק רבי מרדכי מסלונים זיע"א ספר ששמע בשם הרה"ק מאפטא זיע"א שבאחרית הימים ירצו אמות העולם להלחם זה בזה, אך יחשבו ויתבוננו שתצא מזה טובה לישראל, ויתאספו כלם להשוות החלוקים ביניהם כדי שלא יצטרכו להלחם, אך זה לא יעזר להם, והם ילחמו זה בזה עד שיגיע סופם. וסיים שמתר לומר הדבר בשמו, כאומר בשם נביא. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שפר"ס ר"ת פרס רוסייה סין, שאלו השלש הולכות יחד נגד אדם, כפי שרואים בימינו. וכן הוסיף ששמע מהרב לוין זצ"ל שהיה מזקני חסידי קרלין, שהוא שמע מהאדמו"ר הינוקא מקרלין זצ"ל, [הפרנקפורטר] שהיה בעל רוח הקדש, והיה מהיחידים שצפו את השואה הרבה שנים קודם, והוא אמר שסין תחריב את ניו יורק, פריז, ולונדון, [ר"ת נפ"ל] בתוך שלש דקות. זאת הוא אמר לפני מאה שנה בטרם נודע בעולם על פצצות אטום. וכן מצינו בזהר שבמלחמת גוג ומגוג יבא עם מסוף העולם להלחם נגד אדם. ונביא את לשונו: (וארא לב) באותו זמן יתעורר עם אחד מסוף העולם על רומי הרשעה, ויערך בה קרב שלשה חדשים, ויתכנסו שם עמים, ויפלו בידיהם, עד שיתכנסו כל בני אדם עליה מסופי כל העולם, ואז יתעורר עליהם הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב **"כי זבח לה' בבצרה וגו"**. אחר זה מה כתוב, **"לאחז בכנפות הארץ וגו"**. ויכלה את בני ישמעאל ממנה, וישבר כל החילות כחות שלמעלה, ולא ישאר כח למעלה על העם של העולם, אלא כח ישראל לבדו, זהו שכתוב **"ה' צלך על יד ימינך"**. ושמעתי בשם המקבל הרב נחמני זצ"ל שהעם מסוף העולם שיבא להלחם באדם הוא צפון קוריאה ר"ת **"ק"ץ"**. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א ששם המנהיג שם הוא **ג'ונג המרמז על גוג**.

וזוה לשון המדרש (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) **רבי שמעון** אומר עתיד הקב"ה לשרוק לדבורה אשר בקצה יאורי מצרים, ובאים ועושים מלחמה בתוך מצרים, והמלך שמנהיג אותם הוא עבד שמרד על אדונו, וכו', ומתקבצים אליו אנשים שמרדו על אדוניהם, ויוצאים במעט ומחזיקים מלכות בגבורה. ועל מרום ישראל יעלו וכו'. וכן מובא בספר 'ברית מנוחה' (הדרך השנייה) ובזמן הגאולה כתיב, **"וסכסכתי מצרים במצרים"**. וכן נבאר לקמן את הפתוב (ישעי' יט, א) **"משא מצרים הנה הוי"ה רכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו ולבב מצרים"**

ימס בקרבו: וסכסכתי מצרים במצרים ונלחמו איש באחיו ואיש ברעהו עיר בעיר ממלכה בממלכה. שרמז על שנת תשע"ב. כפי שנביא מסדור הרש"ש שמספר רכ"ח שהוא בגימטריא הוי"ה ע"ב ק"ל, כמנין ברון, מעלה בכל יום בתבת ברון בתחלת העמידה את השכינה מבריאה לאצילות, וזה סוד חזרת השכינה מהגלות לגאולה. וזה מספר השנים משנת תשע"ב עד סוף הששת אלפים שנה. וכן "הנה יהו"ה רוכב על ע"ב ק"ל". בגימטריא רכ"ח. וכן "יהו"ה פעמים "רכב" בגימטריא 5772. והוסיף הרה"ג ר' יונתן ג' שליט"א ששלטון האחים המוסלמים במצרים נרמז ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק ל) **חמשה עשר דברים עתידין בני ישמעאל לעשות בארץ באחרית הימים וכו', ושני אחים יעמדו עליהם נשיאים בסוף ובימיהם יעמד צמח בן דוד.** וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שדמשק בגדד קהיר בגימטריא תשע"ב, שנזכה בשנה זו להתגבר על ג' קלפות הללו, שהם ממשלות השרים היושבים על היאר כדלעיל, ותצמח ישועתן של ישראל. והוסיף שהעקר להכניע את קלפת דמשק, כפי שהורה האדמו"ר מחב"ד זצ"ל במלחמת יום הכפורים כשהיו קרובים לדמשק, שייכבשו אותה אפלו ליום אחד להכניע קלפתה. וכן מובאים בספר 'דרך צדיקים' (תולדותיהם של הגר"מ שרעבי זצ"ל והגר"ח סנואני זצ"ל עמוד 360) דבריו של המקבל ר' חיים סינאונוני זצ"ל **"כשתהיה התגרות למלחמה בין סוריה לבין רוסיה, דעו לכם שזו אתחלתא דגאולה."**

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' אחרי ע' רכג) **שאד"ם**, ר"ת אדם, דוד, משיח. דג' אלו שיכים לאותו מזל ולאותו שרש ולכן הם מתקנים את חטא אדם הראשון. ולפי זה באר הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שדוד המלך נולד בשנת ב' אלפים תתנ"ד לבריאת העולם, ומלך בחברון בגיל שלשים כשמת שאול בתחילת שנת תתפ"ד, ומלכותו לבד התחילה בשנת ב' אלפים תתפ"ו. כמובא בגמרא (סנהדרין כ. ובתוס' שם) שב' שנים ומחצה איש בשת מלך בירושלים. יוצא שהמספר הזה הוא מאדם הראשון עד שדוד מלך לבד. ואם נוסיף עוד פעם ב' אלפים תתפ"ו, נקבל שוב את דוד שהוא המשיח בשנת ה' אלפים תשע"ב. וכן ב' תתפ"ו בגימטריא דנ"ד במלוי האותיות דל"ת נ"ו דל"ת עם האותיות. וכן תתפ"ו מרמז בכתוב המדבר על הכנת מנחה (ויקרא ב, ו) **"פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. ויש כאן רמז שהמספר תתפ"ו קשור עם הכנת המנחה, שהיא הכנת המלכות והכנת הגאולה כדלעיל. ואחרי שיש **"פתות"** אפשר ליצק שמן המשחה ולהמליך את המלך, כהמשך הפתוב **"ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. וכן הפתוב (ויקרא יח, יב) **"וימשח אתו"** בגימטריא תשע"א, ועם הכולל בגימטריא תשע"ב. וכן ב' אלפים תתפ"ו, בגימטריא **מנחה סלת מחבת מרחשת חלות רקיקם**. שהם שמות הה' מנחות המסמלות את ספירת המלכות. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהרמב"ם באגרת תימן מחשב קץ על פי השנים עד נבואת בלעם, ומנבואת בלעם עד זמנו. ומסתמך על הפסוק שאמר בלעם **"כעת יאמר לישראל מה פעל אל"**. היינו שצריך שתהיה שוב תקופה של אותו מספר שנים **"כעת"**, עד שיגיע זמן הגאולה. וכיון שנבואת בלעם מדברת גם על מלך המשיח **"דרך נוכב מיצקב"**, אפשר לומר ש**"כעת"**, מרמז על מלכות דוד שתחזור אחרי אותו מספר שנים כדלעיל.

וכן מצינו בזהר (בראשית כח: נשא קכה. תיקונים צז), שערב רב הם בסוד קלפת נגה שמערבת טוב ורע. ובשנת **תשע"ב** ישלמו 64 שנים לשלטון הערב רב בארץ ישראל כמנין נוגה, או כמנין הפתוב (יחזקאל א, ד) **"ונגה לו סביב"**, ויש כאן רמז, שכשם שבתחלת המאה סימנו את הברורים בג' קלפות הטמאות, בשנת תשע"ב אנו מסיימים את התקון של קלפת נגה, בסוד מצות פריעה ועכשו הזמן לעבר לקדשה שבפנים.

והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שהפתיחה (משלי ז, יח) "וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהָ" בגימטריא רכ"ז מספר השנים שנשארו מסוף תשע"ב עד סוף הששת אלפים שנה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שבט"ו סיון תשע"ב צפוי לעמד כוכב נגה מול השמש ולגרם ללקוי חמה למשך 6 שעות. ומרמז על החלשות המלכות דקלפה בעולם, ובפרט המלכות ששיכת לקלפת נגה. [ונכתבו לי שגם בפעם הקודמת שכוכב נגה חצה את השמש בקיץ תשס"ד, היה משבר גדול בשלטון באותם ימים ממש, כשנאשרו את ההתנתקות מגוש קטיף. ובאמת רואים בימים אלו ששלטון הערב רב יחד עם בתי המשפט מתיצבים רבם ככלם נגד לומדי התורה, ומבקשים לגייס אותם לצבא, ואין שום ספק שבכך הם מאבדים את זכות השלטון שלהם. ה' ירחם ויחוס על עמו ישראל ויגאלנו ברחמים אכ"ר. וכן פרסם בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א שאמר שאף על פי שתמיד השלטון רדף את בני התורה, אבל מצב כזה כמו שקורה בימים אלו לא זכור לו.] והוסיף הרמ"ז שליט"א שהשתלשל בגשמיות מספר הטלפון שמסמל את מדינת ישראל 972, שמרמז על שנת תשע"ב, הספירה תשע, נרמזת בתשע"ב, וכן הספרות 72, תשע"ב. דשנה זו היא הסוף של המלכות דקלפה, ותחלת המלכות דקדשה שתחליף אותו.

הרמב"ן בתחלת מאמר הגאולה מרחיב ומשבח את מעלת הגימטריאות והרמזים שיוצאים מפסוקי התורה, שיש דברים שהתורה אומרת אותם דוקא ברמז ולא בדרך אחרת, פי זאת הדרך ללמד ענינים אלו. וכן כל ענין הגאולה העתידה איננו מפרש בתורה, רק ברמז, פי ענינים אלו נלמדים בדרך זו. ככל שאנו מגלים עוד ועוד רמזים בתורה על עניני הגאולה, להראות איך כל מה שקורה בעולם קשור עם תהליכי הגאולה, [ולאו דוקא תאריכים] זאת דרך האמת בלמוד ענינים אלו. וכן רואים במדרש (תהלים ז) שחבקוק שואל את ה' "עד מתי", וה' עונה לו שיקח לוח ויכתב עליו את האל"ף ב"ת במלון וידע את הקץ. וכן מובא בשם הגר"א על הפסוק (ישעי' מ, ד) "כֹּל גֵּיא יִנְשֵׂא", שלעתיד לבא תנשא ותתרומם מאד תורת הרמז. ומבאר לדברינו פיון שכל ענין הגאולה בא מתורת הרמז, לכן בזמן הגאולה תתרומם ותתנשא מאד תורת הרמז בקרב ישראל. וכן מצינו בזהר (תיקונים קכ): "כֹּל גֵּיא יִנְשֵׂא", אלו גימטריאות פרפראות לחכמה. והוסיף הרה"ג ר' מ' פ' שליט"א ש"כֹּל גֵּיא יִנְשֵׂא", בגימטריא משיח בן דוד. וכן אותיות רמ"ז סמוכות לאותיות נח"ש שהוא בגימטריא משיח. וכן רמז אותיות זמר, המסמל את הגאולה שזמרו את הערלה, וזמרו לה'. כמובא במדרש (שהש"ר ב, לג) "עת הזמיר הגיע" הגיע זמנו של ישראל להגאל, הגיע זמנה של ערלה להזמר, הגיע זמנה של מלכות כותים שתכלה הגיע זמנה של מלכות שמים שתגלה. "וקול התור נשמע בארצנו" זה קולו של מלך המשיח. וכן רואים בירושלמי שאומר גימטריא בענין שמותיו של המשיח (ברכות ז). רבי יהושע בן לוי אמר צמח שמו, ר' יודן בריה דר' אייבו אמר מנחם שמו, אמר חנינה בריה דר' אבהו ולא פליגי חושבניה דהדין כחושבניה דהדין הוא צמח הוא מנחם. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהפתיחה שהגר"א דורש על תורת הרמז "כֹּל גֵּיא". האותיות שבאות אחריו הוא למד כ"ב. שזנכה ללמד את הרמזים שיוצאים מכ"ב אותיות. וכן "גיא" ב"ש אותיות תמ"ר המרמז על התמורות שיש בתורת הרמז. וכן משיח בחלופי אותיות אח"ס בט"ע סופ"ר, המתעסק באותיות.

וכן נראה שיש רמז במשנה (ברכות א, א) מאמתי קורין את שמע בערבית. מאמתי נוסריקון משיח אליהו מתי. היינו שואלת המשנה, מתי יבאו משיח ואלהיו וכלם יקראו קריאת שמע ויקבלו עליהם

על מלכות שמים. והמשנה מתרצת בערבית פשיגעי זמן הערב. וכן שמע בגימטריא אליהו משיח.

(בביאור זה סייעני הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א).

וכן הכתוב (ישעי' ו יא) "ואמר עד מתי בגימטריא תשע"א, ועם הכולל בגימטריא תשע"ב. וכן תקוין עולם במלכות שדי ר"ת תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שתשע"ב בגימטריא יהיה עולם מתוקן. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מרציאנו שליט"א שתשע"ב בגימטריא ירושלם מקום השם של בית המקדש].

הנביא עובדיה נבא על מפלת אדום בזמן הגאולה, וכך כתוב (עובדיה א, ד) "אם תגביה פנשר ואם בין כוכבים שים קנן משם אוריך ואם ה": אם גנבים באו לך אם שודדי לילה אין נדמיתה הלוא יגנבו דים אם בצרים באו לך הלוא ישאירו עלילות: אין נחפשו עשו נבעו מצפניו". ומבאר רש"י "אין נדמיתה" למה נרדמתה דומם עד שגנבו כל רצונם. הלא בוצרים ישאירו עלילות, ואלה לא ישאירו לך כלום כי יחפשוך ויגלו ויךשו מצפניך. ורואים שהנביא ממשיך את מפלת אדום לעתיד לבא, לנפילה, כמו נשר בין כוכבים שנופל, וגנבים ושודדים שמגלים את כל צפנותיו של אדום. ובגמרים אלו ראינו את המשל הזה במציאות, שהקב"ה הפיל באיכאן את המזל"ט של אדום [ארה"ב], שהגביה פנשר, ומהנה סמל לטכנולוגיה והגאונה שלהם. וההמשך של הפלת המזל"ט הוא גנבים ושודדים ששודדים אותו, ומגלים צפנותיו של אדום. והכל רק רמז, כמו משל במציאות, למה שצפוי להם בקרוב. וכן בחותם הרשמי של נשיא ארה"ב מציר נשר בין כוכבים, כדברי הפסוק, וכן רואים שאמה זו חותרת הרבה לעלות לחלל ולמקום הכוכבים. וכן נשר היה הסמל של הנאצים ימ"ש, ועד היום הוא הסמל של גרמניה, וכתבו לי שהם משתמשים בנשר בגלל קבוצת כוכבים ששמה נשר. ורואים בכל שרשי אדום את הנשר והכוכבים כדברי הפסוק. וכן כתבו לי ששמות גבעת הקפיטול בנושנינגטון והסנאט נלקחו משמות הגבעה והסנאט, שהיו ברומא. (בביאור זה סייעני הרמ"ז שליט"א). וכן פרסם בגמרים אלו שבשבועה עשר בתמוז תשע"ב ישלמו 296 שנים למלכות ארה"ב, כמנן צור. ומובא ברש"י (בראשית כה, כג) כשזה קם זה נופל וכו', לא נתמלא צור אלא מחרבנה של ירושלים. ויש כאן רמז שצור תתמלא מחרבנה של ירושלים רק כמנן צור, ולא יותר אכ"ר.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ360 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.

יצא לאור בעימוד מחדש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל.